

בפקודת זאב-המים

צייר א. אליסייב

אגדת עם בילו-רוסית

פעם יצאו שני האחים הגדולים ליריד בעיר.
"אתה, אמליה, אל תתבטל" אמרו "אל תשכב
כל הזמן על התנור. תשמע להוראות של הנשים
שלנו. נביא לך מתנות מהיריד."
"טוב" אמר אמליה "אעשה מה שהן יגידו."

בכפר אחד חיו שלושה אחים. שניים לכמים,
ושלישי, אמליה, סתם טיפשו.

"טוב" הסכים אמליה. ירד מהתנור, נעל סנדלים,
לבש מעיל, שם גרזן בחגורה, לקח דליים ואסל
והלך.

עבר קצת זמן, והנשים אומרות לאמליה "
לך-נא, אמליה, ותביא מים. חסר לנו מים
בבית." "אין לי חשק!" ענה להן אמליה. "איך
זה, אין לך חשק? ומי הבטיח להישמע לנו?"

ופתאום זאב-המים אומר בקול אנוש "אל תהרוג אותי אמליה. שחרר אותי לאגם. אעשה קסם וכל מה שרק תרצה – יתמלא. רק תאמר "בפקודת זאב-המים, ברצון שלי."

ירד מהגבעה, חתך פתח בקרח שעל האגם. מסתכל ורואה שזאב-מים גדול מציץ מהפתח שבקרח. התרגז אמליה, תפס את זאב-המים בזנבו והוציא מהמים.

ראו זאת כל השכנים. השתוממו, רצו מכל
הבתים.

אמליה זרק את הדג חזרה לחור שבקרח ואומר
"בפקודת זאב-המים, ברצון שלי - הדליים,
תתמלאו במים ולכו בעצמכם הביתה."
רק אמר והדליים קפצו למים, ומלאים התחילו
ללכת אל הגבעה. ואמליה הולך אחריהם וצוחק.

ואמליה חזר ועלה על התנור. "התנור התקרר.
לא אוכל להתחמם" אומר לנשים.
"התנור לא מחמם כי אין בו אש. לך ליער, חטוב
עצים. אז נמלא את התנור ונדליק."

הדליים הגיעו לבית, עלו במדרגות וטפסו
בעצמם על הספסל.

בכפר התקיימה חגיגה, הרבה אנשים בחוץ.
רצים כולם אחרי המזחלת, רוצים לראות איך
המזחלת בעצמה נוסעת. ויצולים מצטלטלים
לצדדים ומפילים את כולם בשלג.

שוב ירד אמליה מהתנור, נעל, התלבש ויצא
לחצר. הוציא מזחלת, זרק עליה גרזן, מסור
וחבל ובעצמו התיישב עליה ואומר "בפקודת
זאב-המים ורצון שלי, סעי ליער." המזחלת
נסעה בעצמה, רק היצולים מצטלטלים בצדדים,
כי אמליה שכח לקשור אותם.

כפי שציווה כך נעשה. עכשיו אמליה קשר את יצולים, עלה על העצים שעל המזחלת וקרא "בפקודת זאב-המים, ברצון שלי סעי המזחלת הביתה!" והמזחלת נסעה.

המזחלת הגיע ליער, אמליה ירד ואומר "בפקודת זאב-המים, ברצון שלי, מסור וגרזן, תתחילו לחטוב עצים. העצים עלו-נא על המזחלת ותקשרו את עצמכם בחבל."

הגיעה המזחלת לבית ונעצרה. העצים קפצו ממנה והתפזרו. אלה מסתדרים בערמה בחצר, אלה ישר לתוך התנור בבית.

ובכפר כבר חיכו לאמליה. מי עם קלשון, מי עם את או עם מקל. חושבים שהוא שד. רוצים לתפוס ולהרוג אותו. ראו אותו וצועקים "תפסו אותו! הרגו אותו! לעצרו אותו!" אבל איך יעצרו אותו? המזחלת נוסעת מהר כמו רוח.

האציל הגיע לכפר, ולא לבדו אלא עם משרתים.
נכנס לביתו של אמליה והתחיל לצעוק "איפה
אמליה-טיפשון? תביאו אותו הנה!"

בינתיים אנשים באו לצאר להתלונן - הנה, בכפר
אחד ישנו אחד אמליה-טיפשון, שנוסע במזחלת
בלי סוסים, מפזר אנשים, מכה אותם, זורק
לתעלות.
הצאר שלח אחד מאנשי החצר האצילים שלו
כדי יביא אליו את אמליה.

"כך? אתה מתחצף!" קפץ השליח האציל של הצאר ונתן לאמליה מכה. הדבר לא מצא חן בעיני אמליה ומיד אמר "בפקודת זאב-המים, ברצון שלי, מקל, תכבד אותו!"

ואמליה עונה "הנה אני, כאן על התנור. אני רואה אתך. מה רצונך?"
"תתלבש טיפשון, נעל סנדליך! אביא אתך אל הצאר בעצמו!"
ואמליה עונה "אבל אין לי חשק!"

הגיע האציל המוכה אל הצאר ואומר "לא ניתן להביא אותו בכוח. צריך אולי להתחכם.."

מקל גדול עלה מהפינה והתחיל להכות את האציל של הצאר. וזה קפץ מהחדר והתחיל לברוח. אלא שהמקל לא מפסיק, מכה בגב, ברגליים. כך הוביל אותו עד לחצר המלך.

"שיהיה כרצונך" אומר לו אמליה "אבוא. אבל
סע אתה קדימה ואני אבוא אחריך."

הצאר שלח את עוזרו האחר. זה לקח אתו
עוגות, סוכריות, לקקנים ואגוזים. בא לכפר,
מצא את ביתו של אמליה, נכנס והשתחוה
עמוק "ברכות מהצאר, אמליה איוונוביץ!" תא
תאכל-נא מהמטעמים ובוא אתי אל הצאר. אנא
בוא! אם לא תבוא, הצאר יוריד לי את ראשי!"

הגיע התנור ישר לעיר הבירה, ישר לחצר
הצאר. הצאר יצא למרפסת עם צארבנה, הבת
שלו, עם שומרי ראש ואצילים.
"באיזו זכות אתה נוסע במזחלות בלי סוסים,
מכה את הנתינים שלי?" קרא הצאר "תנו לו
מלכות ולמעצר!"

השליח נסע ואמליה התפרקד על התנור ואומר
"אין לי חשק לרדת מהתנור החם. בפקודת
זאב-המים, ברצון שלי, סע התנור אל הצאר!"
התנור התנער, נתן חריקה ויצא. דרך שדות,
דרך מרעים, דרך כפרים ועיירות. התנור הולך,
עשן יוצא מהארובה, ואמליה יושב ליד הארובה
ושר שירים.

מיד התנור הסתובב והתחיל לנסוע חזרה.

ראה אמליה – שום טוב לא יצא מהפגישה ולוחש בשקט "בפקודת זאב-המים, ברצון שלי, חזור התנור הביתה. ואת, צארבנה, בת הצאר, תתאהבי בי מאוד ובקשי להתחתן אתי!"

אין ברירה. הצאר ציווה להביא שוב את אמליה.
שליח הצאר דהר אל הכפר, השקה את אמליה
בשיקוי מרדים, קשר אותו בחבל חזק והעלה על
המזחלת.

ובארמון הצאר רק בכי וצעקות. "מדוע איימת
על אמליה, הפחדת אותו?" בוכה בת הצאר "לא
אוכל לחיות בלעדיו. אני רוצה להתחתן אתו!"

מרב כעס הצאר אבד עשתונות. ציווה להכניס גם את הצארבנה לחבית. וכך עשו. הלבישו על החבית חישוקי ברזל חזקים, מרחו היטב בזפת והכניסו לים.

אצל הצאר הייתה כבר מוכנה חבית גדולה. הביאו את אמליה רדום והמשרתים שמו אותו בתוך החבית. הצארבנה ראתה זאת, רצה מהארמון, חיבקה את החבית בשתי הזרועות שלה וקראה "לאן אמליה לשם גם אני!"

החבית יצאה חוף האי שבים והתפרקה. הם יצאו ממנה והצארבנה אומרת "איך נוכל לחיות כאן? בלי סככה או בית קטן.."
"יהיה לנו בית, ולא קטן" עונה לה אמליה "אז - בפקודת זאב-המים, ברצון שלי יבנה ארמון טוב יותר מזה של הצאר."

אבל בחבית הצארבנה התירה את החבלים מאמליה והתחילה להעיר אותו "למה אתה עוד ישן, אמליה, תתעורר! תוציא את החבית לחוף! אתה הרי נבון, אתה יכול הכל!"
"שיהיה כדברך!" אמר אמליה "בפקודת זאב-המים, ברצון שלי, תצאי, החבית, ליבשה!"

נכנסו לארמון ובחדרים דברים עוד יותר מוזרים – בתקרה שמש יפה זורחת, וכשהיא שוקעת בא הירח ומופיעים כוכבים. הם התחילו שם לחיות, והיה להם בשפע כל מה שנחוץ, רק עצוב. "אילו יכולנו רק לראות מישהו מהמשפחה.. " ביקשה הצארבנה.

רק אמר והארמון היה מוכן. עומד על שבעה עמודים, גגות כסופים, חלונות זהובים, מדרגות עולות מכל הצדדים. וסביב הארמון גנים ואגמים, ובאגמים שוחים ברבורים לבנים.

על הגשר נוסעת כרכרה ובה האחים עם הנשים שלהם.
התחילו לחבק ולנשק לאמליה.

"טוב" אומר אמליה "בפקודת זאב-המים, ברצון שלי, יעמוד מעל הים גשר, גשר פלאים! ובגשר הזה יבואו אלינו האחים עם נשותיהם!" והגשר הופיע.

"טוב. אז הביט היטב עלי. האם תזכור איך
באתי אליך רוכב על תנור?" אומר אמליה.
והצאר כורע בפניו על ברכיים "סלח לי אמליה,
אל תעניש אותי.."
ואז הנה בת הצאר יוצאת לקראת האורחים.
"בבקשה, בואו אלינו לארמון" אומרת.

ואז שומעים – תותחים יורים, אל האי מתקרבת
ספינה ועליה הצאר עם הפמליה שלו.
"לאן אתם?" שואל אמליה.
"שטים בים, מחפשים חבית... עונה לו הצאר
"הבת שלי בחבית, וגם אמליה-טיפשון..."

התיישבו כולם לשולחן, למפות רקומות, סעודה
נהדרת. התחילו בשמחה לאכול, לשתות ולשיר
שירים.